

יב. מקף (-)

32§ א. שתי מילים ויותר המצטרפות למושג אחד, יש המסמנים במקף את הקשר ההדוק ביניהן. למשל:

בעלהבית, בית־מדרש, אבי־בית־דין, אבי־אבות־הטומאה, שיקול חברתי־כלכלי, בן־יומו, ארץ־ישראל, השלושה־עשר, אדם־מפלצת, תל־אביב.

ב. יש המסמנים מקף בין שתי תמניות של אותה מילה כשהן באות יחד לציין תיאור פועל. למשל:

שלבים־שלבים, אחד־אחד, איש־איש, יום־יום.

במקרים אלה (א-ב) אין המקף חובה.

ג. ראוי לסמן מקף אחרי תחיליות ולפני סופיות. למשל:

בין־לאומי, דר־שיח, האי־אמון, מוליכות־על.

ד. בכתיבה של צירוף אותיות לועזיות שמים מקף בין שמות האותיות. למשל:

די־די־טי, סי־אן־אן, או־קי, סי־איי־אי (=CIA), קא־גה־בה.

הערה א: יש לשים לב להבדל הגדול בין מקף (הבא לחבר) ובין קו מפריד (הבא להפריד). המקף צמוד למילה שלפניו ולמילה שלאחריו, ומסמנים אותו בגובה ראשי האותיות (אם אפשר). הקו המפריד מסומן בגובה אמצע האותיות ויש רווח בינו ובין המילים שלפניו ושלאחריו (להוציא 18§).

הערה ב: המקף הבא במקרא שימושו אחר, והוא שייך בעיקרו לטעמי המקרא: הוא מורה על צירוף שתי מילים או יותר הנקראות בטעם אחד, וצירוף זה תלוי בנסיבות מוזיקליות.